

Utorok 15. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 15.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: pokora
kanaánskej ženy; rozpoznať
Pánovu lásku; Boh „nás
predchádza“.

JEŽIŠ PRECHÁDZAL GALILEOU, aby
ohlasoval Božie kráľovstvo.
Neobmedzil sa len na územie Izraela,
ale prekročil jeho hranice. Aj v Týre
a Sidone pôsobil podľa svojho
spôsobu konania, lebo tam sa dostala
jeho sláva. V týchto mestách na
pobreží Stredozemného mora
poslúžil kanaánskej žene, ktorá ho
prišla požiadať, aby uzdravil jej

dcéru. Hoci vedela, že Ježiš prichádza hlásať slovo izraelskému ľudu, pokorne sa mu predstavila, apelovala na jeho milosrdenstvo a povedala mu, že „aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov“ (Mt 15, 27). Pán bol pohnutý vierou a urobil, o čo prosila. Uzdravil aj hluchonemého a rozmnožil chleby, keď prechádzal cez Dekapolis a nakrmil veľký zástup len siedmimi rybami, ktoré mali pri sebe. „Lúto mi je zástupu“ (Mk 8, 2) je veta, ktorú z Kristových úst počujeme niekoľkokrát.

Pán všetko robil s láskou a milosrdenstvom, staral sa o potreby tých, ktorí pred ním predstupovali. Aj v našom živote sú ľudia, ktorí sa na nás obracajú s prosbou o pomoc: niekto, kto nám trochu osvetlí problém; niekto, kto nás vypočuje; niekto, kto nás uteší uprostred bolesti; niekto, kto nám poskytne pomocnú ruku, na ktorú sa dá

spoločnosť... Niekedy, ako kanaánska žena, títo ľudia výslovne predstavia svoju potrebu; inokedy však, ako zástup, tak urobia implicitne, predstierajúc, čakajúc na pohľad, ktorý si ich všimne a postará sa o ich bolesť. „Len s blízkosťou, ktorú dáva milosrdenstvo, možno dobre vidieť“^[1]. Poznajúc druhých, vediac, akí sú – ich nádeje a obavy, ich cnosti a chyby – môžeme predvídať a vychádzať v ústrety ich potrebám.

V KOROZAINĚ A BETSAIDE vykonal Ježiš mnoho zázrakov. Obyvatelia sa však nerozhodli zmeniť svoj život. Radšej pokračovali vo svojich dňoch, tak ako vždy, bez toho, aby prijali Dobrú zvesť. A Kristus, ktorý trpel pre tvrdosť ich srdiec, nemohol nevyjadriť svoj smútok: „Beda ti, Korozaín! Beda ti, Betsaida! Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali

zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli robili pokánie v kajúcom rúchu a popole“ (Mt 11, 21). Dodal, že s týmito mestami sa bude v deň súdu zaobchádzať menej prísne, pretože nedostali príležitosť prijať Božieho Syna. Ježiš plakal, pretože mnohí ľudia nepoznali jeho lásku. „Existuje vnútorná uzavretosť, ktorá sa týka najhlbšieho jadra človeka, ktoré Biblia nazýva *srdce*. To Ježiš prišiel *otvoriť*, oslobodiť, aby sme boli schopní žiť v plnosti vzťah s Bohom a s druhými“^[2].

Pán naďalej prechádza našimi životmi a netrpezlivo čaká, kedy ho prijmeme, aby oživil naše srdcia svojím evanjeliom. „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou“ (Zjv 3, 20). Ak sa obzrieme späť za svojím životom, možno si všimneme mnohé zázraky, ktoré v nás Ježiš, podobne ako v Korozaïne a Betsaide,

vykonali. Vieme, že všetci máme tendenciu byť Korozainom a Betsaidou, ak nie sme pozorní, aby sme počúvali Boha, aby sme ho sledovali pri všetkých zázrakoch, ktoré koná v našich dušiach. Preto môžeme zvlášť prosieť Ducha Svätého, aby nám umožnil vidieť to, čo je skryté v najobyčajnejšej realite našich dní, vnímať veľkosť jeho pôsobenia v nás, a tak nezatvrdzovať svoje srdce.

„BOH JE LÁSKA“ (1 Jn 4, 8). Toto prežívali tí, ktorí žili s Ježišom najbližšie, a môžeme to povedať aj my. Nie je to tak, že Pán nám dáva svoju lásku len vtedy, ak sa na neho obrátíme alebo ak robíme veci podľa svojho uváženia: je to On, kto „nás predchádza“, je to On, kto preberá iniciatívu v približovaní sa k nám. Apoštol Ján, ktorý si túto skúsenosť

dobre uvedomoval, v jednom zo svojich listov napísal: „Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy“ (1 Jn 4, 10). Celé stvorenie je Božím dielom, z ktorého sa môžeme tešiť na počesť a chválu Trojice. Niekedy však pre nás môže byť ťažké vnímať jeho prítomnosť, vnímať jeho utešujúcu náruč v našich ťažkostiach alebo jeho radosť v našich radoostiach.

Niekedy, možno pre nedostatočnú citlivosť na nadprirodzeno, pretože sme naplnení čisto ľudskou logikou, neobjavujeme toľko vecí, ktoré k nám prichádzajú od Boha. Preto Ježiš povedal: „Komuže prirovnám toto pokolenie? Podobá sa deťom, čo vysedávajú na námestí a pokrikujú na svojich druhov: ‚Pískali sme vám, a netancovali ste; nariekali sme, a neplakali ste‘“ (Mt 11, 16-17). Zdá sa, akoby nás Boh v našich plánoch

nepodporoval. Je to však On, kto nám dáva svoju lásku zadarmo: nepodmienil ani svoje vtelenie, ani svoju smrť. V Máriinej najsladšej láske môžeme nájsť útočisko: Ona, ktorej srdce bilo v jednote so srdcom jej Syna, nám pomôže prijať Božiu lásku do nášho života.

[1] František, *Príhovor*, 1-X-2017.

[2] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 9-IX-2012.
